

תרומות

סימן ע - עב

החדש

סה

גוררין¹ אותה בשבת בזמן שיש עליה מעות. ופרשין שם בשם ר"י² דכתה נשמטה כל' בפני עצמה היא. אבל בשאינה נשמטה מותר לגורורה אף שיש עליה מעות, כיון שאין המעות על השידה שהיא עיקר הכללי הנראת לעניות דעתך כתבי.

סימן ע

שאלה: מה שנמנעים לגע ולטטל חפילין בשבת וכיו"ט, יש חשש איסור בדרכו או לאו.
תשובה: יראה דהיתר גמור הוא לטטל חפילין בשבת וביו"ט אם יש שום צורך בדבריו. ומשנה אותן³ הנראת לע"ד כתבי.

4

סימן עא

שאלה: ספסל ארוך שנשמט אחד מרגליו שרי לטטלתו ולהניחו בראשו באותו צד שנשמט הרגל על ספסל אחר או לאו.
תשובה: יראה דיש להסתפק בדברו. וכן ראיית כתוב על שם אחד מהגדוליים שאסור. והביא ראייה מפ' תולין (שבת דף קלח, ב) כירה שנשמטה מירכוטה ברכה, וכן ראייה להחמיר². הנלעד"ב.

סימן עב

שאלה: יש שבות שמקילין בו מקום מצוה, יש להקל באותו שבות ג"כ במקום בלבד אורחים. או לאו.
תשובה: יראה דאם באו לו אורחים לביתו יש להקל לכבודם ולצורכם¹, כמו לצורך שאר מצוה.

2. תורוד"ה אין.

ס"י ע: 1. רמ"א (ס"י ש"ח ס"ז), ובכ"י שם הביא כן בשם מהרב"ח להתריך ולא כס"א אסור משום מוקצה, ועי' ט"ז (סק"ג) שתמה ע"ז דלמה לא יהא אסור משום מוקצה הא כיון שנפסק בשו"ע (ס"י ל"א ס"א) דאסור להניח חפילין בשבת א'כ הויל מוקצה, ועי' מהזה"ש ופמ"ג שם. ותנה האמת שכן מפ' ביחס' ביצה (ט, א ד"ה ה'כ) שחייבו בהא דומו שלח חפילין דא'כ דאייז זמן חפילין מ"מ אין אסור להניחן. היר מפ' בטה"ז דאלו היה אסור בהנחתה הנה אסור משום מוקצה, ובאמת בברכי יוסף (ס"י ל"א ס"א) כתוב דהיכי נקטינן שלא לטטל חפילין, ע"ה. אכן לענ"ד נראה דדווקא במקום שמצויד אסור בכ"ג נעשה מוקצה, ומשא"כ חפילין דאייזמצו איסורי שבת אלא אסור אפילו בכ"ג לענ"ד אינו נעשה מוקצה. 2. ע"י חוי"ט במשנה ביצה שם שהביא ד' החות' ביצה הנ"ל וכתב שאין הביאו דווקא משום שבת זמן חפילין דאדרבה האוי מן חפילין וראייה איסור תפסיק הרוצעה, וכבר חמה ע"ד ברע"א ביצה שם, ע"ש.

ס"י עא: 1. ל"מ. 2. שו"ע (ס"י ש"י ג ס"ח) ורמ"א (ס"י ש"ח סט"ז) ועי' ט"ז (ס"י ש"ח סקי"ד) שכתב דווקא נשמט אסור אבל נשבר למטר שר, ועי' בבהא"ט ופמ"ג.

ס"י עב: 1. רמ"א (ס"י של"ג ס"א). 2. רמ"א שם ומשמע ולא מחלקין לדינה. ועי' ט"ז (סק"ב) ומג"א (סק"ה), ועי' מ"ב ובשעה"צ (סק"ח) דאפשר דאף מג"א מודה בזמן ולא מידי אלא לאחר הטוען שאינו לבור אורחים, ע"ש.

הַלְכָוֹת שֶׁבֶת סִימָן שְׁלָג

שלג שלא לפנות אוצר בשבת. ונו נ' סעיפים:

- ג.** א' אוצר של תכואה או של כדיין, אף על פי (א) שמתיר להסתפק ממנה, (ב) אסור להתחילה בו (ג) לפחותו אלא (ד) לדבר מצווה, בוגון שפנחו להכנסת אורחים או לקבוע בו בית המדרש.

בגרא חיטט . להחילה. ואם התחילה לפנו מערב שבת משמע לשרי לפניו אז אפללו לרבר קשות, קגן אברחים. וענן ט"ז שגראה שאוסר, עין שם. ולרבך מצוה מפנה אפללו מגג לגג ובחילוניות וכBLEMות, בית יוסף:

פָּאָר הַיְטָב

משנה ברורה

כִּי לְרָפָאָה, מָשׁוֹם צַעַר בָּעֵלִ חַיִּים, אֲבָל לְקַחַז לְסֹס כֶּרִי שְׁאָכֵל יְתָהּ בּוֹדָאי אָסָר:

דרבא ניּא איפְּקָא, להתיר להאל דאי לא שריית לה האי ל'כובני'. מוסגנא זו על סוגיא דפחים הפל', דעתן לא אקרין שם בפסחים לרבען א שרית לה כל שמי לא שרית לה כל שמי דאי לא בעבד במוקם גומס לא גויה צריךתו להקווים שיעשה בו מום, וכן בפרק מי שהשוויך אם נתר דהילא האינו יהודי ישאנן, אבל הכא גבי דילקה, אף אם נתיר לו להאל כל מה יכול להאל אתום בלא כבוי, וכגון שהשוויך אוותם קאש מכל צד ונען ברישי' של ליל אף דבאים שאין צריך להכובות אוותם ויכול לנאייט בלא כבוי. והא דלא שרוא שיטטל כיון, ובזה לכואורה לא שייך פראצון, עין בון ריש פרק מי שהשוויך מה קאה ארך אנשי גראבה לכבאות, וכל אחד ואחד בכובי הוא פאל מון, ובשביל ומתקו זה יבא גם הוא לכובות, ולא המירו אלא לומר כל המכבה אינו מסיף, ריש' במכבותךך ע' ע' ע'ב, אבל בפחיא דריש מי שהשוויך לא שייך זה, דאס יפן קער לומר לאינו יהודי להקוו זמלה, משום קלא לאלי לאטי לאינו יהודי בהקעה פמו רין זה של המורכי, דמאי שנא מילקה, ולפי מה שכתבנו בזוניהם דברי המרכבי אהא אס דעתה הר' נ' נווחה לדעת המרכבי או לא. והבה מדקכת הר' בפרק במא א גוירנן משום שהחיקת סטמפניין, שמעת מגה דלית הלכתה פאי מתיינא דתנייא, דאין אדים בהול כל כד על רפואת בקמטו ודייש לשחיקת סטמפניין, עד דין מאפו קאה צריך לחוש לשחיקת סטמפניין, ואס פרעטה המורכי, אדרבה הואה בהפה, מס לא נשייר שאר בפנות יונר, בא לזרי שהחיקת סטמפניין משום זה הוא בהורל על ר' ר' לא כזונה פמותה, דאין שבtab בפשיטות דאיין אדים בהול על רפואת בקמטו, ואל קרחה צריך לומר ר' ר' מפרש האי דילא עצרא בעלמא, וסבירא לה דמיינן באפנ' באדרם, דברודאי לא מריד באפנ' אדר' דראות ומאי ברוחא דביבא, וגם לא קאה מלקשה הברהה די' קאי אדים גמי, אל להבאה, וכן אמרנן בפסחים שם לאין אדים בהול על צער בהמתו, ובראכאי אמר טעם אחר, דאי הואה בהול ביטור ואי לא שיiri לה שום רפואה אתי יימר דאס דאס בהול וכי', הנה, דשם אינן בהול קמו באדרם, ולכך אין דומה לאדים, דאם קאה דהה מושם שהחיקת סטמפניין, ולא אמרו דאס לאסר לו בא לעשות עצמוני, רקאי היה אסורה מה שחיות פמנינן, אך ר' ר' מטר מרט מעטע הנ' וכשיתת המורכי, אך ר' ר' לא מיר באפנ' זה. ואף

באור הלהקה

אך דבכל אסורים קומא לא ברכנו ואקרונן דאי לא שרת ל-ה אתי לעבר בפזיד, אבל מקרים לנוין שבת דתמיiri פאוד הואה אסור סקיה לא אתי לעבר בפזיד, אלא דרכא גוירון עליינו כיון שלא בא לעבר עליו בשוג מתקף שעשו בהול. אולם אמרת דבר זה קשה מואילמר בן, דתמיiri חינון דאי לחנונו שבת אקרונן ברושך שי שהחישך, מאיט טעםיא עצמו על רגנון ליטיב פיסו לעבר גלולים, קים להו לרבעון איןן אדים מעמיד עצמו על מונון ואיל לא שרת ל-ה אתי לאומני ארבע אמותו רשות הרכבים. ואפשר לשוב דברר'ם, דבריא להו והואה וריש נוק מי שהחישך אאנני, שהואה מפיטר בזויים או חפסים איןן אדים מעמיד עצמו על מונון להטיזו יגידים אדי באסורה שבת, אבל היכא דפסא מיליא אמי קמו בברור וילקה בנה ש חלקין בין אסורה שבת לשאר אסורים. ועוצם סברא זו כתוב הרמב"ג, ביהאו הר"ג והרש"ב", בריש פרק מי שהחישך, עין שם דטב. **אמנם** קאמת יורה דרכו העזק וזה קדעת המדריך והשליחן ערוך, איןן חילק בין אסורה שבת לשאר סורס, דמה לאסורה סקללה ומה לי אסורה לאו. וכל עקרו שהחברות להראשנים ג"ל וגביה קמונ לא אקרונן בזק סברא דאי לא שרת ל-ה אתי לעבר בפזיד, משם תוקן שאלש סעודות, ופרק שם הנטרא, מפער בנטרא קטרח שאם נפלת דלקה בלילה שבת מצלין ווון בחול על מונון אי שריה לה אתי לעבר לבבון, ומזה הוציאו קראשונין

גבוי מומן לא אמרנן נך זכרה דאי לא שערת לה אתי לעבר במצרים, קאמ לא פון אלא על פרתר דגבוי מומן לא אמרנן כי. אמנס באמת לעניין דעתיה לא קשחה לא קשחה טפער? הקיין דס לבעור במקום שאין עוזה בו מום ולא זורין דלא מאמי למבעטן דאי מטעטן דאי עוזה בו מום, ובן בפרק מי שהחישך דפרת? מתת כיiso לאינו יהורי מטעטן דאי ז אין מזיו שבלא ליקי אסורה ראותיה, דגבוי בכורו אם קיז במקום שאין עוזה בו און כיiso לאינו יהורי וו לא בבא ליקי אסורה ראותיה לא שעת בעצמו ברשות הריבית לבא כבורי, עדין יש חיש שביבא לא אסורה ראותיה לא כבוח חפצים שאינן בבור הפקחיל אי שרית ותעראה שפע למא שבחנות, ומושם הקי לא שר לה רבנן להאלץ והרבנן לומר לאינו יהורי לכבותה קמו בפרק מי שהחישך דפרת לו מר לאינו יהורי הרכבת בפניהם זא. ולענין דעתי נראת, דגבוי דלקה קשו חקמים ביוטר, מושם רב ז חיש זא אסורה ראותיה לא כבוחות לאינו יהורי אך לא כבוח שפעטן. ואנו עוזה בזוויר אל מאיל, ובז העטם דאסם בדור על קמנון, קמו בדינו של הפרקדי ז. אונין יהורי את פיסו שב לא יהקה אדריך לסייע לו, פמונן, בגיןו, בגיןו של הפרקדי ז. עזין פשלחן ערוץ סיון שלב שהענין הआון ר' עקיבא איש בצריך עז אטריך בפאתני כען חלענין בקבוק מוצרי פרק פאה טוינין, עון שם). **עמתקה** בשבהה תקבה זהה לשונן, בגיןו דראון דראון לאן הילטא כר' אשין רמקל קשות צרא ובבהה שבקהה שאזונה דס אין מעמידין אותו בימי עד שפטאן, גונזה משושים שחייבת ספקה שנונה. ומכתב טעמא מושם דאיין אנד בהורל, משמע זאמ גונזה בההורל על פראות האס היהנה בהורל על רפואת בההורל בזודיא לא היה ציריך לחשוך לשחיקת סמגנים, מונן, נעל, מונן לאחר היעין יש לישוב בס' ר"ה סוכר כותה, דונגה באמת דרבן לא מפרש בספסחים יא דאסם בדור על כל מונן, בגין בשבות לאונן דלהה אנטר רבא לא לכתה דבבהה שאזונה דס בגין בקהה שאכללה פקס'ין בצלביא חיש שמא פטור לא ניל. זה קאמר היר"ף איתין בההורל על רפואת בההורל בצלביא רק עצרא בפ' שמש שמא שחייבת סמגנים, בגין דאיתא בפסחים לעונן בכור, ומה שכתוב בר"ף דאיין אנטא לא ניל. זה קאמר היר"ף איתין בההורל על רפואת בההורל בצלביא רק עצרא בפ' שמש שמא שחייבת סמגנים, בגין דאיתא בפסחים לעונן בכור, ומה שכתוב בר"ף דאיין אנטא לא ניל. וזה חולה שאיין בו סבנה אסרו בו כל רפואות מושם שחייבת סמגנים, מה שאין זא לעשות בעצמן, אבל בראינא חיש שמא מותם, רק הפווקים לעשות שום זא וזה הוא בההורל ביטום

שער הצעין

לְגַנְגָן א. בית יוסוף: ב. פית יוסוף: ג. פ' יוסוף: ד. מגן אברם: ב'ן קם בית יוסוף:
ע. עזע פֶּתַחְיָה שׁוֹהֲרִים קְרָא מִקְבֵּץ אַפְלוֹ בְּהַחְלִיל מַעֲכָב שְׁבָק פִּינְסְּהָא לְרַשְ׀וִית, וְלִמְעַן קְרָא
דְּבַקְמַשְׁ קְפֻוָּת אַנְןְלְקָל, דְּרַאְוָת הַשְׂעִיר בְּצָוֹתָה. עַזע אַבָּא רַבְּנָא בְּגַעְגָּעָא שְׁגָם זָוָא קְפֻשָּׁה קְרָא
דְּרַבְּנָה אַבְּרָהָם לְעַזְנֵן בְּקָאָה, רְלָא קְבָבַתְּ יְוָסָה, וּמְפָלָא אַנְןְלְקָל לְעַזְנֵן קְמַשְׁ קְפֻוָּת לְדָבָר
רְשָׁוֹת אַף שְׁעַתְּחִילְל מַעֲכָב שְׁבָק, עַל כָּל קְפֻוָּתְּ פְּנִים? קְחַמְּרָיו קְהָה: ו. גְּדָרָא: ז. מגן:

וכיitzד מפוחו, אם קיה האוצר גדרול מפנה מפנה (ה) חמיש קפות (שכל קפה שלשה סאים) (הגחות מדרכו ו/or פרוק פנין), לא קיה בו אלא חמיש קפות, מפנה מהם ארבע קפות, אבל בלו לא יפנה (*1) שמאiba כבאות קפותם לא תקאו. הגה (*2) וכל שבויות שהתרמו מושום צרך מצונה, מטר גם גן (ח) לתקן אורחים. ולא מקורי אורחים אלא שעתארתו אצלו בכיתו או שומן אורחים שעתארתו אצל אורחים (חוות הדשן טמן עט), (ט) אבל ב' שומן חכרו לסעוד אצללו לא מקורי אורחים, ואינו טעוני מצה ורק טעונית רשות (ביחזוק): ב. ב' שטמגה אלו ארבע או חמיש קפות לא יהלום בקפות קטנות להוציאם בהרבה פעמים כדי להקל המשאוי, מפני שטמגה בהלהוק ואושא מלטה טפי: ג. יאלו ארבע או חמיש קפות שטמגה, הינו, לאורח אחד, ואם באו לו הרבה מפנה פשעור הזה לכל אורח ואורה, זובבד שליא יפונה אחד לבלים, דאייבא טרחה יטירה, אלא כל אחד יפונה לעצמו ואו אחר יפונה בעדו. הגה חכיות של גון (*3) שהוκיא על עגלה אסור להזרין בשבת, אם לא? (ויא) לכבוד אורחים או לצרך מזו דהוי ממפה האוצר:

שלד דין דלקה בשבת. והוא ב"ז פשיטות:

א. אֲנָפְלָה דָלַקָה בְשִׁבְטָה, אֵם הוּא בְלִילָה קָדָם סֻעְוָה (א) יִכּוֹל לְהַצִּיל [*א] קָדִי מָז֔ן שֶׁלֶשׁ סֻעְוָותִים, חֶרְאוּי לְאָדָם, לְאָדָם, [*בּ] וּחֶרְאוּי לְכַהְמָה, לְכַהְמָה, [*גּ] וּבְשִׁחְרִית מָז֔ן שְׁתִי סֻעְוָותִים, וּבְמִנְחָה מָז֔ן שְׁבַתְיָה מִשְׁנָה.

פאר היטב

לאלא ימְשַׁךְ שֶׁם מְמֻנָּג, וְאֵם אִי אַפְרֵר בְּעֵנָן אַחֲרֵ שָׂרֵי לְפִקְדֹּן, גָּנוֹן אַכְּרָהָם. וְעַזְנָן סִימָן
שללה טעיף ג: ר לבלבד אורחים. ואם הוא יזהר מסתמך שעשר ס' אין אסורה כמנה
שבצחוב טעיף א, דרכני משה. טו' סיון הרוא אפסה על אממה ברום אפה ולש' אצבעות
לפי חיבורון דמקנה:

באור הלה

שלג **א** **[נ'] שָׁמָא יְבָא רַכּוֹ. עַזְן בְּשִׁלְטֵי גְּבוּרִים דְּמַצְדָּה, דְּבָמְרָא לֹא
חִישָׁנָן לָהּ, וְלֹעֲגָנָה דְּעִינָה קְזָה פְּלוּי בְּפֶלְגָתָה לְקַפְנוֹ
בְּרַגְגָנוֹ שְׂלֵגָה, בְּרַבְבָּהָה שְׂלֵגָה.**

*ב- שנותיה של ר' יוסי ב- פטרכא א-שנ' ו- כל שבות שהתרו וכו'. רק הופיע מגדים ממש בכוח זהה, והוא יודע דלא א- שבוטת לחור ודאי לא, אלא דוקא כי אין גנאה עבדין דחל וכוכמה, עמן מגן

שלד א ^(א) כדי מזון שלש טענות. עין בפי מדינים עזיף קחן ד דמסתקע קיכול הבעל הביט להאל מזון שלש טענות עבור כל אחד ואחד מבני ביתו, וכן משמע לעניות דעתם מתוכותם דבריו המתחילה אבל לא משפט ליום הכהנים, שפטבו שם ואפלו פשי להאל הטעינות ביום הכהנים.

*ב) וחרاوي לבהמה לבהמה. משום דאסטר לאכל קדם שיטון מאכל לבהמהו, וכך מאייל גם לבהמה מזון של שנדות וטומפה שטחן:

• 100 •

5. גן יסוד בפונקציית שבט. ואנומיה גוף רחמי אברבמת מוגבלת לשבט ולבן עילאי בעקבות ישנותה ועומתנו של רחוב עוזריהו

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת שָׁלָג

כה

ג בְּשִׁמְפָנָה אֲלֹו ד' או ה' קְפֹות – לֹא יְחַלֵּן בְּקְפֹות קְטֹנות לְהַולִּיכָן
בְּהַרְבָּה פְּעָמִים כִּרְיָה לְהַקְלָל מְשָׁאוֹ, מִפְנִי שְׁמַרְבָּה בְּהַלְוָדִי (עַזְן סָמֵן
שְׁבָ"גְנוּ):

אוצר החכמה

ד ד' או ה' קְפֹות שָׁאָמְרוּ – לֹא רָחַץ אֶחָד אֶחָד שִׁיַּשְׁבַּ
שָׁם בְּמִקְוֹטָן, אֲבָל אִם יִשְׁלֹׂשׁ תְּרֵבָה אֹרְחִים – מִפְנָה בְּשֻׁעוֹר וְהָ
לְכָל אֹרְחָה וְאֹרְחָה^ט, וּבְלִבְרַד שֶׁלֹּא גִּמְזוֹר אֶחָת הָאָזְרִי. וְלֹא יִפְנַּח אֶחָד
לְכָלָם, אֲלֹא כָּל אֶחָד יִפְנַּח לְעַצְמוֹן, או אֶחָר יִפְנַּח לוֹ לְבָדוּשׁ:

05/09/2018 07:47

ה חֲכִיוֹת שֶׁל יָן שְׁהַבָּאוּ עַל עֲגָלָה – אָסּוֹר לְהַזְרִידָם בְּשֶׁבֶת, אִם
לֹא לְהַזְרִיב שֶׁם אֹרְחִים אוֹ לְצַרְךָ מִצְוָה. וְהָוָא שֶׁאֵין בְּהָן יוֹתֵר
מַט"וּ סָאַינְכָּא, בִּמְוּ שְׁנַתְבָּאָר בְּמִפְנָה אֶחָת הָאָזְרִיבָן.

וְאֶפְ אִם צְרִיךְ לְשַׁתּוֹת מְהַן בְּשֶׁבֶת – יִמְשׂוֹךְ מִשְׁם וַיְשַׁתְּחַכֵּם. וְלֹא
יַזְרִידָן אֲפָלוּ עַל יְדֵי נְכָרִיבָן, אֲלֹא בְּמִקְומָם הַפִּסְרָד גָּדוֹל, בִּמְוּ שְׁנַתְבָּאָר
בְּסָמֵן שְׁזָבָה. אֲבָל אִם אֵי אָפְשָׁר לִמְשׂוֹךְ מִשְׁם – מִתְרַע לְהַזְרִידָן
אֲפָלוּ עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל כִּפְרָה שְׁצָרִיךְ לוֹ לְאַוְתָּה שֶׁבֶת:

ו כִּשְׁם שְׁהַתִּירוּ בָּאָן לְצַרְךָ אֹרְחִים בִּמְוּ לְצַרְךָ דָּבָר מִצְוָה, כְּה בְּכָל
מִקְומָם שְׁהַתִּירוּ אַיִּתָּה דָּבָר לְצַרְךָ מִצְוָה – מִתְרַע גַּם כֵּן לְצַרְךָ
אֹרְחִים^ט.

כ אֹרְחָה וּרְוֹעַ הַלְ' שֶׁבֶת ס"י פ"ו בְּשֵׁם רְבִנּוֹן וְאֶל.
רְמַ"א ס"ג.

יד בְּעֵיאָ דָלָא אִיפְשִׁיטָא קְכָן, א, וְהַרְא"ש פ"ח
ס"י א פְּסָקָה לְחוֹמְרָא. טו וּשׂו"ע ס"ב.

טו סְעִיף ה.

טו גַמָּי, קְכָן, א. טו וּשׂו"ע ס"ג.

ז כְּרָלְעִיל סְוּפָס"ב.

יח בְּעֵיאָ דָלָא אִיפְשִׁיטָא גַמָּי שֵׁם. וְהַרְא"פָ שֵׁם
(ג, א) וְהַרְא"ש פ"ח ס"י א פְּסָקָה לְחוֹמְרָא.
רְמַב"ם פְּכָ"ז הַטָּו. טו וּשׂו"ע שֵׁם.

יט שׂו"ע שֵׁם.

כז תְּרוּמָת הַרְשָׁן ס"י עב. רְמַ"א ס"א.

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת שָׁלֵד

ונין נקרים אורחים אלא שבאו מעיר אחרת^๑, בין שפתארחו אצלם, בין שומן אורחים שפתארחו אצל אחרים, אבל בשומן חברו שבאותה העיר שיש עוד אצל – אין נקרא אורח, וסעודת הרשות היא^๒, אלא אם כן ומנו לבא אצל לבוד האורח שיש לו, שאו גם חברו בכלל אורח לעניין זהיב:

אוצר החקמָה

שלד ריני דילקה בשבת ובו ב"ט סעיפים:

א נפלה דילקה בשבת^۳ – גרו חכמים שלא יצלו כלום מפניה, אבלו למקום המתר בטולו, וחפצים המתרים בטולו, ואבלו אכילים ומשקים לא יצליחו מה שצורך לו לאוותה שבת בלבד, בגין אם נפלה בלילה שבת קדם הפעודה – מציל מזון ג' סעודות, הראי לאדם – לאדם, הראי לבהמה – לבהמה, ובשחרית – מזון שתי סעודות, ובמנחה – מזון סעדה אחת, שאם יהיה מתר להצליל כל חפציו – יש לחיש שמחמת טרידת הרצלה שהוא בהול ונחפו להצליל ישבח שהיום שבת יבוא לבנות הדילקה:

ב בפה דברים אמרים? בפיו שהדילקה בנו, אבל בתיים הקרוביים ויראים שטגיע להם להצליל כל מה שירצוז,

05/09/2018 אחה

גם רמב"ם פ"ג ה"ב:
ג' משנה שם. טור ושו"ע שם.
ד' רכა בגמ' שם, ורש"י ד"ה וא, ותוס' מר, א.
ד"ה מתוק, הובא בט"ז סק"א. טור ושו"ע שם.
וראה لكمן סכ"ה (במוסגר) שמטעם זה אסור להצליל גם ע"י נבי. ה' ר"ת בתום' קטו, א' ד"ה כל. רשב"א שם ד"ה כל. רא"ש פט"ז סי' ג. ר"ז שם (מבר, ב) ד"ה והא. מ"מ פ"ג ה"ב ברעת הרמב"ם. טור ושו"ע שם.

כח ראה תרומת הראשון שם. מ"א סי' תקתו סק"ו.
וראה גם למן שם סוף ס"א.

כט תרומת הראשון שם. רמ"א שם.
ל ב"י סוף הס"י ברעת תרומת הראשון. רמ"א שם.
לא ב"י שם ברעת תרומת הראשון. רמ"א שם. ראה גם לעיל סי' ש"ז סוף סכ"ג.
לב ט"ז סק"ב.

סיימון שלד

א' משנה קי', ב. טור ושו"ע ס"א.
ב' גם' שם ורש"י ד"ה לעולם ור' מהדי. וראה

במצואה דברענין מינה דוגמא
הרב כי עכשוי אם עישה אדם
לדורות מי כותבה להויעס
טבלת המשא שם חים וקיטים
מומן הנගות ולעלם הם כתובים
אותה וממה התפרנס בעולם.

עד שביבה^ה החומר על זיהום
צ'זון ומוצחו כדרא^ו בתנוחה
סדר וארא וברכה. כאילו הוי
כתבבים ונקראים בספר לפני
פ'ת'. הדא הווא דכתיב
התקב"ה חומר ממשה"ב ויקש
איא נדרבו רראי ה' איש אל^{ל'}
יעוזו וגנו. פ' אליזה מדבר עם
שוכני הארץ ויחש שוחשי שמון
כל' שוכני איזא. ז מבדר. מפור כדרי
שמינאים מפעה שמון בר אבא יוספה
בזהם. מפרק. ח' ר' יוחנן
אמר שלש סאין בו ותשא
הער שזו לאכורה ליותר
שלשא דריש ע"ז שם דרש. אך
תודה כונת ר' ישמשא אדם
בבבון כמשמעותו אהרים
אתו אחרים להרים דהינו סאה
הארה והרדים המשא עלי' חמש
אלאן. ומירן טונא דמלאי איןש
כתחפה בעזען איזן אלל'
הרהור בחנה ובזרחה עם הדות
שלישי משאו ממשא שמשמעותו
אתו אהרים להרים דהינו סאה.
היא שעצומה נשאותו על כתחפה כי
ח' יש' ר' יוחנן לבדה נשאותו. ח' ר' יוחנן
שלש סאין דתניין האיפה שלש
אלאן ומיט' ותשא בעזעה על
הזהה תחתפה ותשא הכוונה
שבעל הבית ב'. הכוונה
מן מה שעהשר מטיב
עוני העני עשויה עם
עהה' ב' بما שמקבל המונגה
מיידיו שכח כוותה הגזקה מלצלת
בדאי בסמ' שבת. וליה הכהה
דיבור רות זולא מדבר נעמי
בעזען דאקרי היום עיד הים
בפ' שטעה יען והוא לשון
האנון הונך ב'. פ' הון
א דמי גאנטיג אנטיליאי' ציל.
על הבני ושוליכין על הגלגלי
בו דבר הצrik להם ומושcin
ענין עישר למחר [מכ'].

פָּרוֹשִׁים שֶׁבְּפִרְשָׁה הַנָּה אֲנֵי
אָלֵין לְפִנֵּי כִּי יָמִין הַגּוֹדֵל וְדָרֵשׁ
לְדוֹרוֹת שְׁלִימָדוֹ מֵהֶם.
מִצְוָה שְׂצִירָה הַוֹתֶר וְדָרְשָׁן
לְדוֹרוֹת. וְהַשִּׁיבָה שְׁאַלְיוֹת
חַוּשָׁבוֹת
סְאַיִן
הַאֲיִפהּ
וְגֹזֵר
עַד
הַחֲמָר
הַתְּכִת
שְׁלִיכָה
מְמָה
דַּרְסָן
וְכִחוֹת
שָׁאַלְמָה
קְלָלָות
וַיַּקְרֵר
רַעֲהֹוּ וְגוּ.
עֹשֶׂה מִצְוָה וְהַנְּבִיא כּוֹתֶבֶת,
וְעַבְשׂוּ בְּשָׂאַרְטָם עֹשֶׂה מִצְוָה מִי
כּוֹתֶבֶת, אַלְיהוּ כּוֹתֶבֶת וּמֶלֶךְ
הַמְּשִׁים, וּמַקְדוּשָׁ בָּרוּךְ הוּא חֻותָם
עַל יְדֵיכֶם, מְדָא הוּא דְּכִתְבֵּב (מְלָאֵי
בְּשָׁם אָזֶן נְדָבָרִי יְרָאֵי הָאִישׁ אֶל
רַעֲהֹוּ וְגוּ).
זֶה שֶׁ וְתַקְמֵם לְקַטְטָת, נֶפֶשׁ טָנוֹ וְגַם שֶׁל
פְּשָׁלוּ לְהָמָן הַצְּבָתִים. רַי יְוחָנָן
קִיהָמְבָדָר סְלָעִים כָּדִי לְזִכְוֹת בְּהָנָן
וּרְבִינָה קִיהָמְבָדָר גְּרִישִׁין כָּדִי לְזִכְוֹת בְּהָנָן
רַי שְׁמַעוֹן בֶּן חַלְפְּטָא.
רַלְחָה עַד הַעֲרָבָה וְגוּ. וְכַמָּה הִיא אִיֵּפהּ. רַי
סָאַיִן, דְּתַנְגִּינָן הַאֲיִפהּ שְׁלִשָּׁ סָאַיִן. נֶפֶשׁ טָנוֹ
וְתַשָּׁא וּמְבָא הַעִיר.
זֶה חַמּוֹתָה אֲיִפהּ לְקַטְטָת הַיּוֹם. מַגִּי יְבָשָׁם
בְּגִיטָה, שְׁבָנָן אָמְרָה רֹות לְבָנָעָמִי שֵׁם הָאִישׁ
הַחַיִים, וְלֹא אָמְרָה אֲשֶׁר עָשָׂה עַמִּי אֶלָּא
הַרְבָה פָּעָלוֹת וְהַרְבָה טּוֹבּוֹת עֲשִׂיתִי עַמּוֹ
פְּרֹרוֹסָה אַחַת. אָמַר רַי יוֹסִי (וַיָּקֹרְאָה לוּ מַיִן) יְעַן
אָעַנְיָן. אָמַר רַי שִׁילָה דְּנֹוָה הַאֲבִינוֹן חֹזְנָה
זֶן בְּתִיב (וְנִרְאָה שֶׁ) יְכִי בְּגַלְלָה הַקְּרָבָה הַזָּהָה,
בְּעִוּלָם עַל הַפְּלָל, דְּמִי לְגַלְגָל אַנְטִילִיא
רוֹקָן מַתְמָלִי. בְּרַקְפָּרָא אָמַר אֵין לְךָ אָדָם
, וְאֵם לְאוֹ הוּא בָּא בָּנוֹ, וְאֵם לְאָבָן בָּא
וְיַעֲזֹר בֶּן יְעָקֹב אָוֹמֵר נַקְמָתָן שֶׁל עַזְבָּרִי
, וּנַקְמָתָן שֶׁל יְשָׂרָאֵל בַּיד עַנְנִיחָן. נַקְמָתָן
בַּיד יִשְׂרָאֵל, שְׁנָאָמַר (וַיָּקֹלֵל כָּה זֶה) וְנַתְּפִתְּ
בְּפִיד עַמִּי יִשְׂרָאֵל. נַקְמָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בַּיד
בְּשָׁם שֶׁ (וְקָרָא עַלְיךָ אֶל הָאֱלֹהִים וְקִיהָ בְּךָ חַטָּא).
הַנְּהָה עֹמֵד עַל פְּתַחַךְ וּמַקְדוּשָׁ בָּרוּךְ הוּא

איש אל רעהו. הם הושלח לכם את אלה הדרשו שאליהם יבואם אחד ולפניהם ליראי ה' ולחוש כותבים מעשי יראי ה' שמו. ח האטה שלש כמ"ש יחזקאל מ"ה עשרית הכהן וכן האין שולשים סאה. ט יותר פיל שבכ"ב עשרית הכהן וכחוקותינו נזכרה לעני ע"כ האלה ויחור הביאו ע"י שם. ר' שמואון בר בא יוחנן אמר שלש וחמש ב. י"ט ותאמיר?

ל'יקוטים
וזרכינו היה מבקר
בדרי ליקוטים בחוץ
ובילוקט הנוי ר' חייא
ולקפן עלי' ורוחצת. ח'
דרתנין האיטה ששלש
ותשא ואבבא מורי'
יש' כי כתבת בשם מודרש
וatabה העיר שאל'ה
עומבה בשם מקום עלי'
הפרצחים עלי', וכותבת עלי'
והוא עני' נאה דאללה'ה

אתנוגה כהונגה

שפטין נח יורה דעה סט הלכות מלילה טורי ותב

טיו לך נון כ"ה פסק תולע בזק ותולע מו"ה" נכוונה וכונן שטוח
תלון מדוקיןן בך : ב"א וזרוא אם כבר נתבשלך בך . לטעמך
לדורות עד עכבר לא ענין לו מושך ודקמן לא הנטבלך בך כי וכון מוכנה
שם חכל נזוך לדמיינו מושך פספס מושך מושך מושך מושך
טפין קרי מושך מושך מושך מושך מושך מושך מושך מושך מושך
ט' וווקה תלון דטמיינן קרי קולו דטמיינן
דוחטך בך : ב"ב אליא אם הווא
תק"ר ב"ב שעורה . צחו יון שפיטם
עריוין לור טומם מס בוטול מעוד נטהני
וילך דמייני נטלן קולו מושך מושך
סכתמן נכוני פטליעס ולום מלכי
מליטה חמי"ר וכמ"ס ליקמן ס' ט'
ס"ק צ'י וכ"כ כ"ח : ב"ג דינוא
משאב שאיב ואין הצע שטוחה
ברב בעוץ ב"ו . ווילך גלען
בקולנו קר פולו דלקמן נכו"י עזע
וככלמה לוכחי : ב"ד ראר שטוחה
הויריה . הווקה להר בוגלהה
סחמיסקס כלוחוי טו דל"ז נזוחר
ולטול מושך סחמיסקס כלוחוי טו דישעו
טמיה נרך קראיר טס קענין
תולווער קראיר מושך
ב"ה ב"ו ישישת שעה בקרובו
לפי מבחן דילקלן דוד שטוחה צו"ז וטוחה
בן על זה יש לסוכן בעירבר . ("ב"גון לא טומם פטליעס צו"ז וטוחה צו"ז
מייל וויכטן : ב"ז יונפ טעלו הטהלה בו" . טומם יונפ וטומם
כללי

שטוח וויכטן שלון מושך ב"ג זכרם ומילן טט סכלה טפי טפי מושך
בן דוקון טון "ב" שטוח ומאלת" דמולקן בון בון "ב" שטוח טו וטוחה
בלול בכ"ז דודעניר ב"ט זט האתי הפה" הלא "ב" שטוח כמו חטול טט טט
קוקטל טע"ט פטליעס נטפם כל סטום מושך מושך סחתמיסקס

הדרשו י"ע

ד אברהם

בג"ה) בענין לכבוד אורהחים כמ"כ נספלה נספה נספה מוקט חסן דרכ' מ-ח' צבאות קיינו צבאות הגודויס ון סקונטיום עוגדרים וכוכבים בצליל נבר' ומונע פלאה בלאן נזק

צבי לזרדיק – יונתן וילנאיו היי' (נ' ציון היי' דטוליך : (עמ' ר' בגה'ג) אבל אם לא נתבשל . דעת כב"ז דבון (עמ' י' ר' גודלה נבון כל' כדומה היראנו היי' ממי קיהו דוקה מכם פון היראנו ע"כ רוחינו נבון)

סימן צז

ב"ה

כבוד ידידינו המכובד הרב הגאון מלא וגדווש בטוב
ה' תורה וויש טהורה כשי' מוחזר יעקב צבי ריבא
שליט'א.

אחדשה"ט וש"ת באחבה ובבוד,
זה כמה קבצלי מכתבו הטהור ע"י ממומי הגר"ז
נכ"ק פרג' ר' יומק' פולוניאק סלט"ה, ושמתי^ה
לשאכט מטלמו, וטהמד נטהיך זקנ"ר למלייס עכ"פ על
מלך מצהלוויי.

מה שצעדו ממקצתה ניעין שמוני לדי' וממו לחי"ע
בדריס גועל קוחם הם נקלות כנקמת הרים, ע"פ
לכלי' שם"ד צק"ע הי'ם סי' ט"ג דל' נקלתו הרים
לק נחלים מן הצד ומי"ג, ומנסוק הם קיים נז מזות
נקמת הרים.

כל טהיליות נז נז למול, דטה"ל כי רק נטוףקי
מומין מפיו למעודה דינשה לעין מעודה מלעים,
חכ' נצמויין סוליו כדי לאקל עליים, פטיטו לנקלתו
הורמים, ונפליט שאמנז ספוקקים דל'ם הם מ"ס נקלתו
קשות כנקמת הרים ומל"ט נז נז מג'ת, ועיין
מג'ה הי'ם פוק"י מק"י ק"ק י", וממג'ת רק' אט.

סימן צח

ב"ה, יום ד' תולדות תשש"ה לפ"ק

כבוד ידידינו הרב הגאון הולך מישרים בנש"ק ר'
 יצחק ישע' ז"ה ויום שליט'א.

אחדשה"ט וש"ת באחבה,
יקרתנו קדמי ולדרליים סוכנים ניעין מ"כ צענוי
צמאותם צקה"ל מ"ז סי' מ"ד ניעין תלמיד טפלה
ע"ג חלן צצטם הם יט סימל לסתה הומו, ואגדליים, ע"פ
המאוחה הי'ם סי' צל"ו, ורעד', ומתק"ה, סיום דעתני העני
נוזה לאקל כמוצול צמאותה אם ומעל' כב' סוקף עוד
טעם צצטם חן ורך נצנות פרק זה.

ומש"ב כב' לפ"ז לאקל גס צהילן גוזו יומר מעשרה,
והני קתמי לי' קהילן טיטה זו פהו מעשרה
דצמיה ענלה צהילן ליכ' נודחי כתמי זה נגד השוקלים
דגם לאכליים חן להחמיר כס"ג, מכ"מ זודק כב' דפסנות
לצון טהרה"ס מוכם דצנ' הופן חן נלקימת מן הילין גדר

למרג"ס מוכם מה' דינטעל מולם קזען לממי' רק טהיר
గדר מערכות מהע"כ תילקמן, מכ"מ כוון דס"ס יש דין
רו' על מערוגה והמלין נחל דפירוש כל הפלות מלו'נ'י
פרות, ודוו"ק.

סימן צר

ב"ה, ח' טבת תשש"ה לפ"ק

כבוד ידידי המכובד הגאון שלם מאד מוכחה רביהם
בשי' מוחזר יצחק זילברשטיין שליט'א רב
דשכונת רמת אלחנן.

אחדשה"ט ושלום תורהו באחבה,

אשר כ"מ הצע' ניעין רופע טמגניות צמיגוק קודש
שמי'לה טמיס גידי דס מרגזים מממת קהילא,
ול' כדין טהיר מינוקות לדסי'ו דס צリית הרגיל, וגה"ל
לי'ות י' נטמנים אגדיים טהלה ע"י קדרית ממוץ למפור
חו'ם מיד להלוי סדרית למינוע ספק פקו"ג, והמספק
לאלכה הם קרי'ן צצטם הם מומל נאכ'ם עזמו' צמילא
דזומה צצטם, הם יודע טהרה' יטער נאל'ן צצטם מדין
פקום נפ"ק.

הנה יוצע מלוקט לאי'יל קרלהז'וים קלו"ה ואלמג'ן
צצטם קל"ה, וארטצ'ה טם, צמ'טמץין ממימי
ללה'חר קמילה, דאלמג'ן סקל' נז'ול וממ"כ פקו"ג סול
דזומה, וגו'ה'ה סקמיה' צז, וארטצ'ה טס נטה' צמוק'ף
לדעתם כלו"ה וטהיר נאכ'ם עזמו' לאי'לה, וטא'פוקים וצצ'י
ינטער' נטצ'ם מל'ה' נאכ'ם ע"י קמילה, וטא'פוקים וצצ'י
ס' צל"ה הטעמלו לאלכה, וממו מלחמי'ה צמ'טצ'ם מclin
המ"ס לה'ע סי' ה' דאלמג'ן ח'יו' מולק רק ספק האל'ן
צע'ר' טיג'ה נידי מיל'ן גס סרמג'ן מולה, וזה פלא
לשם'ין צפנ'ים ילה' דאלמג'ן גס צו'ה' מולק חל'ן דל'ין
סכל'ה כן חל'ן ארטצ'ה' ודע'ם'.

ומה צד'יק מע"ב, מלצון פמ"ג סי' צל"ה ט"ק כ"ד
כהילו צנידון ושה מין מוקס לאחמי'ה, חי'ו רוחה
לד'יק כז, כוון דהמג'ן צלצון רצומינו קרלהז'וים ילה'ה
דע'יקר יטודס למלוק על קרלמג'ן צימוד לצריו לדין נז'ו'ה
חלה' צעטס וטה'מ"כ פקו"ג צו'ה' דזומה, ולדעתם כוון דיזוע
ס' צ'ה' צלצ'ן פקו"ג כל' מופן טהו'ן מוקס לאכ'ם עזמו'
למזוא, ולענ'ד קדושים פטועים כן לאלכה וכלה'ם גס
מל'ה' ס' טה'ר טוק'קיס.

הרני דוש'ת בלונ'ז'ה ומבדוז', צפחה לישועת ח'.

ולא נלד [ב] וממו יערן הלו ברכות רעות ויקרלו גנין קלהות ר' ל' מג'ינס קלילוט
קמומיוס לאן הקכמיס נזוקים ומיוקס ופס' נאר הקתמלן לנטען על קרגלאן ולפלס
אַנְטָקְקוּס כבוי מוש טילקה לאס מג'ילן דשומשו נאלס כל סך מילוי יאנקן וגראס
[ג] ען יי סטולרה נאך יוון ונל אטמאטוק יולו מילו מילו מילו מילו מילו מילו מילו מילו
ען מושפט ען גיזוֹן קין ען ומילאַן: ב' בית יעד. פ' פ' מילו
מענד ר' ל' מטאטס זעיר ווון לאטאנן הנקאנן הנקאנן
תמי' צמי' כנסיות וכמי' מדיסאות עם סטאנימל
הולדס למיטויה לאה מהטנער עטיך לאה חועז מען
הממר נל נצ'ת לווין. שטאטן נל דער
סומס דערן תולני דערנישס כל דערן דערן דערן
לדרן דערן יהיען וו' גנעל גנעל גנעל גנעל
ג'יג'יב גונ' דערן זערן זערן זערן זערן
שומת לאן דערן דערן דערן דערן דערן דערן
ען סטואן דערן דערן דערן דערן דערן דערן

אלברט גנורא

כיננו יוננה

ונישור אומר ידו בידך בית וידר והכמים. ר' ל' ביה שיתתקבצו לשם החכמים אשר צטרכו לדברי זה העם זה. ואנן האל בכחיה אגד כהן שמא לא ירצה וזה כוזה בעזינו נמאס ואת ידריא ה' לא ייכבד: והורי מותאנק בעבר רג'היהם. שיטיגו להם כבוד שווייה רכם עםנוו רמי החכם ומונן ישיבן על ספסלים בכית המדרש וממה יושבין לפניהם על גבי קראקע בעפר גרג'ים. ממו שאמרו כל ודמס שישמש אתחו תלייד ישביה שימשי אי בעמיה. וזהו אמר התכבד עם כל הבירות והו מכבד את החכמים והו שווה עצמא את דרכיהם. וזהו כמו שנאמר (משל ז') נפש שבעה תבוס נופת נשפּ עכבה כל מותוק. מי שהוא שבע מדבר תורה ואין חציו בהן אף' ומורגלויות תבורת הרים ואות נשו. והרعب מהם ומאותה שםamus אף' או אמר לו דבר כל עטם ימתוך בפיו ושםחו שאין הוא יודע השווא אומה אמרו: **ה' יוסוף בן יונתן איש ירושלים אמר ידו** פ' יוסוף בנהר רוחה. יא' שמעיאו ביבוי הרוחה נני אום הדריכין או פ' יוסוף בנהר רוחה. יא' שמעיאו ביבוי רוחה כירוי בדרך במקום דוחך כדי ישביכנסו לשם העוכרים והשבים וייהי בינו פתחה לארע ורותח מכל צד טיביכאו שימצא פתח פתח ויפנו לשם כמו שאמר איוב לא (ב') דלתי ארדה אפתח: **ייחדי עניים בני ביתך.** הוא נדרש לשני פנים במקום שקונה בדים ומורמוס ישתמש בעניינים ופurses רוחם לאיל יצדרך להציג מעות קנייה שנמצאה מרוחה וועשה מזויה. פ' א' גם שהיינו הנינים ובילוים עמדו ק' בל' בשת פנים בהרוואות להם פנים של שמחה ולחותו להם שותה כל אשר לו כאשר יתן איש לבניו ולאנשין ביהו: **ואך תרבה שיחחה מס האשה.** שיחחת הנשים מביאה לידי וההור עבריה וביטול תורה. ואשתו אמרו ק' והומר באשת חברו. (כמ'לו' באתה ידי נון) באשתו נדה מרמו ק' באשת חברו ר' של' ר' ריבקה ובדרים עם אשתו נדה שמא יתגבר לוין יציר הרע ויבוא לידי פשיעה וק' באשת חברו שייצור תקפו עליה יוויתר שאם באתה שלמה תה לא מותרת ודורה לו פת בסלו אמרו כ' ש' אשנה נכני שהערת מתהו אליה עגנון שנאמר (משל ט') ימים גובטים מתקון. ונראה רפה כפשותו באשתו אמרו ר' של' אלה להרגילה בדורים עלול ליה זיה צבוי עמה בכל צל. שאן לאוד להחיות אם אשנו להנתנו אך ר' של' יהא צבוי עמה בכל צל. ובין ההבנה במנו שאמרו המכון ברובם קיימים הצעדים. להפריש בין האומות ובין ההבנה במנו אשנו להנתנו אך

תַּנִּינָה עִירְבִּית

ונכרים פרפרק זה זוג פולוי ופלוני קבלו מפלוני ולוני. הראשון מהם שמי. התשני אב ב' די' יהוי בירך בית ועד ל'חכמים. כשירצטו חכמים להתקבץ ולהתעורר יהי יהה בירך מוכן לדרב וזה שיירחו וליגcls לומר נתקבל בבית של פלוני. שא' של אל לדור מום מושה דרב כמכה. משול משל למלה' לדנס חנותו ברכישותם ובשם א'פ' לאלא ריח כלום מים ריח קשל וחלש עטמי. והז' מותאנק בעבר גראיזה. לומר שהלך עמלה אק ברגלי. פ'א' תששב לרוגלים ולארץ שך הי ונוהגים שהרב שב על הספסל והחל מירום ושבבים לרוגלו על גבי קרכען: והוא שותה בצמא את ביריהם. כאט צמא שושונה להיאבן ולא אדים שעב שקב במנזון שמואס פיל' בדורבים טובים טובים: ח' יהי בירך פתווח ל'רווח. כבתו של ברחים אבינו ע' שעיה פתווח לאדרבע וחורת העולם. כד' של' יאלטרכו האורחים קדריך ליציאת הפקה: יהוי ונני'ם ב' נני'ם ולא רוז' נני'ן האמור. מಡא אמר ע' באשה לא אמר עס אשא. למדנו שבאשא אמרו. אי דמפרש באשותו נהה בלבד. של לא נא לוי הרגל עברית. ומבדרי המשנה רואה דעתינו באשותו תורה. וכן אמרו

מסכת כלה רבתי פרק תשיעי עשרי

תנחות ופראה מקומות

זה

פרק תשיעי

[ברייתא]^(ט) ביצד מוקין לפני הכל ב"ש אומרים כל מהות שהוא והוא כלה נאה וחסורה אמר להם ב"ש אפיו היא תורה או סוגה הכתיב מדבר שקר תרחק, אל ב"ה מקה רע ישבחנו בעינו או גיננו בעינו ישבחנו בעינו לפיקך ב"ה אומר תה דעתו של אדם אחד לסייעה. ובא עני אחד ועמד על פרחו ואמר לאשתנו. אשה אני צרי לחכמים הוים ואין לי פורסה נטול מחייבת את הסודה כלה וננתנה לך. אח"כ הלה וולשה עיטה אחרת ובשלה אלף אחר ובאת והניחה לפניהם אמר לה בתיה למה לא הבאת לנו מיר. הסודה לו כל הדברים אמר לה בתיה אף אני לא דעתך לך חוכה אלא לך וכוח שבב משיך לשם שם. לעילום זה הוא כל אדם בעיניך כלטשים והוא מכברן כרבנן ומלייא. מעשה ב"י והישע שהוה אכסניא אצלו בא אדם אחד נתן לו אכילה ושחיה והעלחו לעלייה. ונמל סולם מתחתיו מה עשה אדם זה עמד בחצי הלילה פרש מליחו ונטל את הכלים וכוכן במליחו וביקש לירד ונפל ונשברה מפרקתו לשחרית בא ר' יהושע ומצאו אל ריקה כך עושין בני אדם שכמוך אמר לא הייתי יודע שוטלת סולם מתחתתי אל אין אתה יודע שאנו והרין לך מאמש. אורחים הנכנים לביות כל שניור עליהם בעל הבית עשו. מעשה בשמעון בן אנטיפרנס שהיה אורחין בהם אצלו וגדור עלייהם שיאכלו ושישתו והדרין בתורה ונשבען בשעת פטירתן היה מלכה אותן ארבעים וכישמעו הכלים בדבר ותו^(ו) [קונטין] ברכר אמר מי מודיענו מה עשו. אמר לך ר' הויישע אני אלך אמר לו לך לשלים והליך יושב על פתחו אל שלום עליך אל בא בשלום. אייל כלום אתה צרי אל בית לינה ישבו שניהם ועסוקו בתורה בעבר. אל רצונך נלק לבית המרחץ אל כרצונך אל שב ומייבג העת היה ר' הויישע מתיירא שמא קיפחנו על שוקינו סוף נפטר ממנו לשלים וואל רבי מי מלזני אל אני סוף הליך ר' הויישע ורבינו זעירן בך. נפה לאחורי אל ר' למה נפנזה אל לחכמים שישגורנו. נפה לאחורי אל ר' חכם הבאים אצלך אתה מלכה אותם ולי לא הלקות אל ר' חכם גדור אתה ודרך אוין בך. בני אדם הנכנים אצל גדור עלייהם שאכלו ושישתו והם גדורין בתורה ומונרים אותו ואני שמעתי מהחכמים כל הגדור ומנחה חייב מלכות. אל גדורני עליך שתלקה אותם ארבעים וארכבים אמרים שלוי וארכבים שלך הליך וספר ר' הויישע לחכמים מה שראה בבן אנטיפרנס:
[טמ]^(ט) לעילום יהו כל תדין את חברך עד שתגע למקומו. לא קשייא כאן במכיר כאן בשאיינו מכיר. רבא אמר הכא כל אדם הכא חברך מדקני חברך מכלל בידיע לא אמר והא כל אדם קאמר לאו לאותי חבר לא הא כדאיתא והא כדאיתא: אורחין הנכensi [כו] אני ותרנן^(ט) אלילויר אמר אף הרוצה להדייר את חברו שיאכל אצליו אמר כל גדור שאני עתוד לדור הרי הם מופein ונויש לרמא ומי נדר וקא מלקו להו ופטורי לית ורש לה להא דרא^(ט) בין בטלי ועקב והעם נמי בבעל הבית קא מיריה הכא כל מה שגור עליו. בשעת פטירתן היה מלכה שמעית מינה הלה כר' יהודה^(ט) אמר ארבעים שלמות אמר רבא לשון בני אדם קתני ולידייך ולך היה אמר ניחוש לאו וניזוש לבן לית לה אמר לך בין כתפיו:

סליק פירקא

פרק עשרי

[בריתא]^(ט) ביצד מוקין לפני הכל ב"ש אומרים כל מהות שהוא והוא כלה נאה וחסורה אמר להם ב"ש אפיו היא תורה או סוגה הכתיב מדבר שקר תרחק, אל ב"ה מקה רע ישבחנו בעינו או גיננו בעינו ישבחנו בעינו לפיקך ב"ה אומר תה דעתו של אדם אחד לסייעה. ובא עני אחד ועמד על פרחו ואמר לאשתנו. אשה אני צרי לחכמים הוים ואין לי פורסה נטול מחייבת את הסודה כלה וננתנה לך. אח"כ הלה וולשה עיטה אחרת ובשלה אלף אחר ובאת והניחה לפניהם אמר לה בתיה למה לא הבאת לנו מיר. הסודה לו כל הדברים אמר לה בתיה אף אני לא דעתך לך חוכה אלא לך וכוח שבב משיך לשם שם. לעילום זה הוא כל אדם בעיניך כלטשים והוא מכברן כרבנן ומלייא. מעשה ב"י והישע שהוה אכסניא אצלו בא אדם אחד נתן לו אכילה ושחיה והעלחו לעלייה. ונמל סולם מתחתיו מה עשה אדם זה עמד בחצי הלילה פרש מליחו ונטל את הכלים וכוכן במליחו וביקש לירד ונפל ונשברה מפרקתו לשחרית בא ר' יהושע ומצאו אל ריקה כך עושין בני אדם שכמוך אמר לא הייתי יודע שוטלת סולם מתחתתי אל אין אתה יודע שאנו והרין לך מאמש. אורחים הנכנים לביות כל שניור עליהם בעל הבית עשו. מעשה בשמעון בן אנטיפרנס שהיה אורחין בהם אצלו וגדור עלייהם שיאכלו ושישתו והדרין בתורה ונשבען בשעת פטירתן היה מלכה אותן ארבעים וכישמעו הכלים בדבר ותו^(ו) [קונטין] ברכר אמר מי מודיענו מה עשו. אמר לך ר' הויישע אני אלך אמר לו לך לשלים והליך יושב על פתחו אל שלום עליך אל בא בשלום. אייל כלום אתה צרי אל בית לינה ישבו שניהם ועסוקו בתורה בעבר. אל רצונך נלק לבית המרחץ אל כרצונך אל שב ומייבג העת היה ר' הויישע מתיירא שמא קיפחנו על שוקינו סוף הליך ר' הויישע לשלים וואל רבי מי מלזני אל אני סוף הליך ר' הויישע ורבינו זעירן בך. נפה לאחורי אל ר' למה נפנזה אל לחכמים שישגורנו. נפה לאחורי אל ר' חכם הבאים אצלך אתה מלכה אותם ולי לא הלקות אל ר' חכם גדור אתה ודרך אוין בך. בני אדם הנכנים אצל גדור עלייהם שאכלו ושישתו והם גדורין בתורה ומונרים אותו ואני שמעתי מהחכמים כל הגדור ומנחה חייב מלכות. אל גדורני עליך שתלקה אותם ארבעים וארכבים אמרים שלוי וארכבים שלך הליך וספר ר' הויישע לחכמים מה שראה בבן אנטיפרנס:
[טמ]^(ט) לעילום יהו כל תדין את חברך עד שתגע למקומו. לא קשייא כאן במכיר כאן בשאיינו מכיר. רבא אמר הכא כל אדם הכא חברך מדקני חברך מכלל בידיע לא אמר והא כל אדם קאמר לאו לאותי חבר לא הא כדאיתא והא כדאיתא: אורחין הנכensi [כו] אני ותרנן^(ט) אלילויר אמר אף הרוצה להדייר את חברו שיאכל אצליו אמר כל גדור שאני עתוד לדור הרי הם מופein ונויש לרמא ומי נדר וקא מלקו להו ופטורי לית ורש לה להא דרא^(ט) בין בטלי ועקב והעם נמי בבעל הבית קא מיריה הכא כל מה שגור עליו. בשעת פטירתן היה מלכה שמעית מינה הלה כר' יהודה^(ט) אמר ארבעים שלמות אמר רבא לשון בני אדם קתני ולידייך ולך היה אמר ניחוש לאו וניזוש לבן לית לה אמר לך בין כתפיו:

אברהם⁸. והטעם לפי שעל ידי כן יתן האדם אל לבו ויאמר אם אני עושה כן בשבייל חבירי שאני שמח לקראותו, קל וחומר בנו של קל וחומר שראוי לי להיות רץ כצבי כדי לעשות רצון אבי شبשים, ושלא אתהדר במקום עשיית המצוה ולא יעכני שום חולשת הגוף, וכל מה שאוציא לצורך המצוה יהיה מעט בעני. וכאשר יתן האדם אל לבבו את כל הדברים האלו, אין ספק שהשכינה עומדת כנגדו ואומרת אם אדם זה שהוא חסר בהוצאה נדיבתו אף על פי כן הוא שמח על נדיבתו אני שאיני חסר כלום על נדיבתי, על אחת כמה וכמה שראוי לי לחזור ולהשפיע עליו את ברכת ה טובה. גם ראוי שיתן האדם אל לבו ויאמר אם אני גומל חסד עם באי ביתי ובמגניטם לביתי כדי לכבדם, אם כן כל שכן שראוי לי למילח חסד עם נפשי עלובתא דא שהוא אקסנאי דהך גופא דיומא דין היא הכא ולמחר לית היא הכא הדא דכתיב (משל יא, ז) "גומל נפשו איש חסיד" (עי' ויק"ר לד, ג).

נדה קדמתן

18/08/2019

**פירוש על מגמת
חולם טוב
מה קול גומל**

גם יתן אל לבו שהאדם בעולם הזה הוא כאורה נתה ללון, והקדוש ברוך הוא הבעל הבית העורך השלחן לפני כל אחד ואחד. והמכיר בטובות הקדוש ברוך הוא האורה הטוב, האומר כמה יגיעות יגע בעל הבית לפני כמה יין טוב הביא כמהبشر טוב הביא וכל מה שטרח לא טרח רק בשביili (ברכות נח, א). ושאינו מכיר בטובות הקדוש ברוך הוא הוא האורה הרע האומר מה טרח בעל בית מה יין הביא כו' וכל מה שטרח לא טרח רק בשביilo ובשביל אשתו ובניו (שם). וייתר זר כשהאורח רוצה לדוחוף ולגרש את בעל הבית מabitו וכענין שנאמר באחשורוש (אסתר ז, ח) "הgam לככוש [את] המלכה עמי בבית". וכל העלים כולם של הקדוש ברוך הוא, וכשהאדם חוטא כביכול הוא רוצה לדוחוף את רגלי השכינה⁹ וכל שכן החטא שהאדם עושה במקדש ה' ובביתו. וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בחגיגה) [יומא] (ט, ב) רבבי יונתן כי מטה להאי קרא קבci (ישעה

8. בהגחות וביבות אפרים כאן אותן לד העיר שדברי רבינו צ"ע, שהרי השכינה נגלה על אברהם קודם שהתחתקק בהכנסת אורחים כدمבוואר בקרוא שם ובמס' שבת שם וברש"י ד"ה אל נא תעבור שהניחו והלך לקבל האורחים, ויעו"ש מה שהאריך בביור דברי רבינו.

9. ראה קדושים דף לא ע"א וחגיגה דף טז ע"א: אמר ר' יצחק כל העובר עבירה בסתר כאילו דוחק רגלי שכינה.

ובכל הסעודות שאנו נהגים לעשות בחנוכה נראה
שאינם רק דרך זבח משפחה על הניסים שנעשו
לאבותינו בזמן זהה. ומה שנקראו "סעודות רשות"
(עי' או"ח סי' תרע ס"ב), זהו לפי שכל מי שעושה סעודה שהוא מחויב בה
כגון סעודת הנשואין והמליה אין מחזיקם לו עלייה כל כך טובה אחר שהוא
דרך החיוב. אבל העושה סעודת מריעים בזה ניכר נדיבתו הויאל ועשה
אותה אף על גב שאינו מחויב בה, כענין המשל שהבאתי לעיל (ספר זכויות
ריש פרק ב) מן הכהן שאינו מחזק טובה לבעל הבית על כמה כורין תרומה
שהוא נותן לו ומחזק לו טובה על קומץ אחד של חולין שהוא נותן לו.
ומשם הכי קורא לסעודה זו סעודת הרשות. ולקמן (ספר זה פרק ז) נכתב
עוד טעם אחר על הסעודות שאנו נהגים לעשות בחנוכה.

מה פנויגיס
לעשות קעדליך זמנולך

ויש למרחוק מסעודה רע עין, שנאמר (משל כי, ו)

שיט לרמק
מקעולם לר עין

"אל תלחם [את] לחם רע עין". והיה ראוי לכתב

"אל תאכל לחם רע עין", וכותב "אל תלחם", לפי

שהאורח נבהל ונתקביש לאכול בסעודה רע עין, ואפילו יש לפניו כמה

מטעמים מלא כדים מן הלוחם לבדו. וזהו "אל תלחם [את] לחם".

ידי נוגין
עס צנעם לולמיס

כיצד ינהג האדם עם האורחים הבאים לביתו, זהו

יש ללמד מאברהם אבינו. האחד, שיהא שמח

לקראתם ולא יצער עצמו על הוצאותיו עליהם, רק

יחזיק להם טובה על שבאו לביתו כאלו הוא מקבל הנאה מהם והם לא

קיבלו הנאה ממנה, בדרך שעשה אברהם שהיה רצן לקראתם והשתחווה להם

шибילאו את בקשתו מהם שיأكلו עמו. ואפילו הוא גדול כאברהם אבינו לא

ימנע מלשתות אותם הוא עצמו, ואפילו הוא חלש, בדרך שהיא אברהם

בשלישי למליתו (ב"מ פו, ב). ויאמר מעט ויעשה הרבה, כי בזה ניכר כי

בלב שלם הוא עושה להם אחר שהוסיף לעשות. ויעשה כן אף לאיש נכרי

שאינו ידוע לו, בדרך שעשה אברהם אף על גב שהיא סבור שהם ערביים

(שם).

טעס
אגודל צנעם לולמיס
כמה גודל פוי צפכינא

ורבותינו זכרונם לברכה (שבת קכו, א) למדו

מכאן שגדול הכנסת אורחים כקבלת פני השכינה,

שהרי בזכות הכנסת האורחים נגלה השכינה על